

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/409/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813226085
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3813226085.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Olgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, proti žalovanému S. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. H., H. XX/XX, zastúpenému JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom Bratislava, Dobrovičova č. 13, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do 30.06.2016: Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, IČO: 42 362 296, so sídlom Bratislava, Šafárikovo námestie č. 7, zastúpenému JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom Bratislava, Dobrovičova č. 13, o zaplatenie 1.988,25 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 22. apríla 2016, č.k. 6C/10/2014-158, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 1988,25 eur s príslušenstvom. Ďalej rozhodol, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení platnom k 01.01.2009, § 525 ods. 2 Obč. zákonníka. Vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a citovaných ustanovení zákona, súd žalobu žalobcu zamietol z dôvodu nepreukázania aktívnej legitímácie žalobcu v konaní. V prejednávanej veci žalobca odvodzuje svoje právo od zmluvy, ktorú žalovaný uzatvoril so Slovenskou sporiteľňou a.s., ktorá je bankou v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a túto pohľadávku voči žalovanému mal získať na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013. Pri postupovaní bankovej pohľadávky musí Slovenská sporiteľňa a.s. ako banka postupovať okrem všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka aj podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pokiaľ zákonné predpoklady uvedené v tomto ustanovení nie sú splnené, banka nemôže pohľadávku postúpiť, pretože ide o postúpenie v rozpore so zákonom /§ 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka/ a tým neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Aktívnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo. Ak teda žalobca odvodzoval svoju aktívnu legitimáciu od zmluvy o postúpení pohľadávky, bolo jeho povinnosťou preukázať splnenie podmienok platného postúpenia. Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE mala byť uzavretá 27.06.2013, postupovaná pohľadávka bola identifikovaná číslom účtu, zostatkom pohľadávky 2.302,19 eur, istinou do splatnosti 0 eur, istinou po splatnosti 1.984,35 eur počtom dní omeškania 906 dní. Keďže išlo o postúpenie bankovej pohľadávky bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že banka mohla pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, ak aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky je jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so

splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky. Uvedenú skutočnosť však žalobca v konaní nepreukázal. Existencia písomnej výzvy a jej doručenie dlžníkovi je zákonným predpokladom platného postúpenia, pričom zmyslom výzvy banky a jej doručenia je pred aktom postúpenia ešte dať dlžníkovi možnosť uhradiť svoj omeškany záväzok s následkom vyhnutia sa prípadnému postúpeniu aj inej osobe ako banke. V predmetnej veci žalovaný doručenie výzvy pred postúpením namietal a táto skutočnosť zostala nepreukázaná, žalobca uviedol, že nevie výzvu súdu predložiť a táto skutočnosť zostala sporná. Keďže žalobca nepreukázal existenciu písomnej výzvy banky pre účely ustanovenia § 92 ods. 8 citovaného zákona, je spochybnená platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a ak tieto pochybnosti žalobca neodstránil relevantným dôkazom, súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu v konaní. Pokiaľ ide o námietku v tom smere, že ak je dlžník v omeškaní po dobu viac ako jedného roka v návaznosti na druhú vetu § 92 ods. 8 citovaného zákona, táto veta sa nevzťahuje na prvú vetu tohto ustanovenia, avšak upravuje, že banka alebo pobočka banky toto nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil svoj omeškany peňažný záväzok v celom rozsahu s tým, že táto skutočnosť neplatí, ak súčet všetkých omeškaní presiahol 1 rok. S prihliadnutím na uvedené sa súd prvej inštancie povahou nároku žalobcu nezaoberal, rovnako neskúmal dôvodnosť námietky premlčania, ktorá bola vznesená vedľajším účastníkom. Ďalej uviedol, že o náhrade trov konania rozhodne v súlade s ust. § 151 ods. 3 O.s.p..

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhal sa jeho zmeny tak, že jeho žalobe bude v celom rozsahu vyhovie. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec a nedostatočne zistil skutkový stav. V súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, spolu s podacím, preukazujúcimi odoslanie týchto písomností žalovanému, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie pohľadávky, a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať. Poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo 210/01 z 11.06.2003, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/564/2015, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/133/2013. Vzhľadom k uvedenému mal za to, že súd pochybil a vec nesprávne právne posúdil, ak napriek predloženým oznámeniam o postúpení pohľadávky skúmal platnosť zmluvy o postúpení. Mal za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Zastával názor, že aj prípadné porušenie povinností vyplývajúcich z § 92 ods. 8 cit. zákona nemožno spojiť s následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách. Poukázal na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, Ph.D., LL.M. publikovaný v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Z uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 nie je podmienené pre platné postúpenie pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 12.10.2015, sp. zn. 8C/67/2013. Ďalej upozornil na to, že v danom prípade bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 906 dní, teda súčet všetkých omeškaní so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.03.2016, sp. zn. 12Co/223/2015, rozhodnutie Okresného súdu Žilina zo dňa 30.06.2016, sp. zn. 5Co/228/2016-133. Vzhľadom k vyššie uvedenému zastával názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu a platného postúpenia pohľadávky - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle § 389 ods. 1 CSP ho zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Uplatnil voči žalovanému trov konania a právneho zastúpenia v prvoinštančnom i odvolacom konaní.

3. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Trval na absencii aktívnej legitímácie žalobcu. S týmto právnym názorom sa stotožnili tieto krajské súdy: rozsudky Krajského súdu Žilina sp. zn. 5Co/36/2016,

Krajského súdu v Trenčín sp. zn. 5Co/460/2015 z 13.01.2016, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013 z 29.05.2014, sp. zn. 4Co/145/2014 z 11.03.2015, sp. zn. 19Co/177/2014 z 24.02.2015, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/203/2015. Zo záverov uvedených rozsudkov vyplýva, že v prípade, že žalobca doloží v tomto konaní samotnú výzvu, je súčasne s ňou povinný doložiť aj doklad preukazujúci zaslanie tejto výzvy žalovanému. V opačnom prípade žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania predmetnej skutočnosti, rovnako je potrebné, aby právny predchodca, ak chce postúpiť úver na tretiu osobu, zosplatnil tento úver pred postúpením, pričom je povinný dodržať postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 (keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval verejný záujem) v spojení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Po vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie došlo k zmene právnej úpravy sporového konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.). V prechodných ustanoveniach (§ 470 ods. 1, ods. 2) CSP stanovil, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, avšak s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. V zmysle tohto ustanovenia odvolací súd posudzoval včasnosť a dôvodnosť odvolania podľa ustanovení O.s.p. účinných v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie.

6. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom názore, že pri postupovaní bankovej pohľadávky musí Slovenská sporiteľňa a.s. ako banka postupovať podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, ale aj podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení platnom do 01.01.2009. Pokiaľ zákonné predpoklady uvedené v tomto ustanovení nie sú splnené, banka nemôže pohľadávku postúpiť, pretože ide o postúpenie v rozpore so zákonom a tým neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ak teda žalobca odvodzoval svoju aktívnu legitímáciu od zmluvy o postúpení pohľadávky, bolo jeho povinnosťou preukázať splnenie podmienok platného postúpenia. Keďže išlo o postúpenie bankovej pohľadávky bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že banka mohla pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, ak aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky je jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky. Uvedenú skutočnosť však žalobca v konaní nepreukázal. Existencia písomnej výzvy a jej doručenie dlžníkovi je zákonným predpokladom platného postúpenia, pričom zmyslom výzvy banky a jej doručenia je pred aktom postúpenia ešte dať dlžníkovi možnosť uhradiť svoj omeškaný záväzok s následkom vyhnutia sa prípadnému postúpeniu aj inej osobe ako banke. V predmetnej veci žalovaný doručenie výzvy pred postúpením namietal a táto skutočnosť zostala nepreukázaná, žalobca uviedol, že nevie výzvu súdu predložiť a táto skutočnosť zostala sporná. Keďže žalobca nepreukázal existenciu písomnej výzvy banky pre účely ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, je spochybnená platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a ak tieto pochybnosti žalobca neodstránil relevantným dôkazom, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu v konaní.

7. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

8. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Preto nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi; je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu

k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu. V tomto smere nastal odklon súdnej praxe od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Obo 210/01, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Tento odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo dňa 14.05.2008, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Cdo 76/2007 zo dňa 28.01.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 03.07.2012.

9. Pre potreby ďalšej argumentácie považuje odvolací súd za potrebné opätovne citovať § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o bankách"): "Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom."

10. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia ("...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť"), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo". Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offio. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné.

11. Správne preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o odoslaní písomnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách zo strany jeho právneho predchodcu, a preto postúpenie pohľadávky na žalobcu nebolo v súlade s citovaným zákonným ustanovením, čoho právnym následkom je neplatnosť postúpenia pre jeho rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Žalobca teda nepreukázal, že vstúpil do práv pôvodného veriteľa - banky, nemá preto aktívnu vecnú legitímáciu uplatňovať v súdnom konaní právo na plnenie zo záväzkovo-právneho vzťahu založeného zmluvou o bežnom účte zo dňa 09.01.2009, ktorú uzavrel žalovaný so Slovenskou sporiteľňou, a.s. - právnym predchodcom žalobcu.

12. K tvrdeniu žalobcu, že omeškanie žalovaného trvalo viac ako rok a v takom prípade by jeho právny predchodca konal v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách, aj keby písomnú výzvu žalovanej nezasielal, odvolací súd uvádza, že z citovaného ustanovenia takýto záver nemožno vyvodíť. Dodatok v znení "to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok" je pripojený k druhej vete citovaného ustanovenia (za bodkočiarkou), teda zjavne sa vzťahuje len na túto druhú vetu - jej časť pred bodkočiarkou. Podľa tohto ustanovenia banka nemôže postúpiť pohľadávku inej osobe bez súhlasu klienta, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to (t. j. že banka nemôže postúpiť pohľadávku, ak klient už uhradil omeškaný peňažný záväzok) neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok (zákonodarca tu rozlišuje medzi pohľadávkou a omeškaným peňažným záväzkom). Ak by časť druhej vety začínajúca sa slovami "to neplatí, ak ..." mala predstavovať výnimku aj z prvej vety, muselo by to v nej byť výslovne vyjadrené, resp. by legislatívno-technicky musela tvoriť samostatný odsek s výslovným uvedením, ku ktorým ustanoveniam sa (táto výnimka) vzťahuje.

13. Odvolacie námietky žalobcu boli teda nedôvodné.

14. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. V odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

16. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).